

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 27. dubna 2018 samosoudkyní JUDr. Blankou Škrétovou,

takto:

Obžalovaný

Marcus W, rozený **Jan M**, narozený ve Varnsdorfu, trvale bytem
adresa pro účely doručování

je vinen, že

dne 26. 6. 2016 kolem 03,00 hodin v Liberci, v Moskevské ulici poblíž restaurace Balada po předchozích slovních urážkách ze strany poškozeného Martina M, narozeného, směřujících na matku obžalovaného, obžalovaný fyzicky napadl úderem otevřenou dlaní ruky do obličeje poškozeného Martina M, narozeného, poté jej ranou loktem do hrudníku srazil na zem,

tedy

na místě veřejnosti přístupném se dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného.

Tím spáchal

přechin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **dvou (2) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví **zkušební doba** v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se sídlem v Praze 3, Orlická 4/2020, odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Liberci podána obžaloba pro skutek uvedený ve výroku tohoto rozsudku. Skutkový stav byl následně prokázán a skutek konkretizován v hlavním líčení.
2. Obžalovaný v hlavním líčení vypověděl, že fyzický konflikt s poškozeným M. [REDAKCE] byl důsledkem nadávek ze strany poškozeného, které adresoval obžalovanému a jeho matce, ke konfliktu došlo tak, že poškozeného nejdříve částečně odstrčil a částečně mu dal facku, když na něj posléze poškozený začal znovu křičet a nadávat jeho matce, obžalovaný se k němu rozběhl a loktem ho udeřil do hrudníku, tím ho shodil na zem, poté odešel. Poté šli k poškozenému i nějací další kluci, jeden z nich říkal, že potom udělal salto přes ruce a dopadl poškozenému na obličej, poškozený prý identitu dalších útočníků zná, ale chce uškodit obžalovanému. Obžalovaný i poškozený byli v době incidentu opilí. Poprvé obžalovaný poškozeného odstrčil, neboť o něm ví, že poškozený u sebe nosí nože.
3. Dále byla v hlavním líčení vyslechnuta svědkyně Alžběta M. [REDAKCE], ta uvedla, že samotné napadení neviděla, pracovala ve Street Pubu a obžalovaného i poškozeného zná. K důvodům incidentu uvedla, že jmenovaní se spolu hádali, poškozený byl opilý, měl blbé řeči a zřejmě urážel matku obžalovaného, v hospodě byly ten večer i další incidenty. Obžalovaný pak odešel, poškozený byl ještě chvíli v hospodě. Poškozený byl agresivně naladěný, v ráži, často provokuje ostatní, nebylo to poprvé. Druhý den svědkyni poškozený volal s tím, že ho bolí hlava a je mu zle, poslal jí fotku s otiskem podrážky na obličejí. Svědkyně ho odvezla do nemocnice, na otázky, co se mu stalo, kdo mu to udělal a jak se dostal domů, jí poškozený nedokázal odpovědět, bylo zjevné, že ho někdo zmlátil. S obžalovaným se svědkyně o incidentu nebavila, on jí pouze řekl, že to neudělal. Poškozený byl problémový, v hospodě každou chvíli něco vyváděl, někdy před incidentem rukou rozbil zrcadlo. K poškozenému svědkyně dále uvedla, že se pořád s někým hádal, provokoval, nadával, mělo na něj spadeno více lidí, bylo běžné, že někoho vyprovokoval, ten mu dal ránu a poškozený pak s brekem odešel.
4. Za podmínek § 211 odst. 6 trestního řádu, tedy se souhlasem státního zástupce a obžalovaného, byl čten úřední záznam o podaném vysvětlení poškozeného Martina M. [REDAKCE], ten k věci uvedl, že ve Street Pubu mu obžalovaný kvůli jejich předchozímu konfliktu začal vyhrožovat, ať jde ven, že ho tam dobije, na to poškozený nereagoval, obžalovaný na něj ještě chvíli řval a poté odešel, když šel poškozený domů, uslyšel za sebou řev, najednou byl na zemi a někdo ho bil, útočníka poškozený neviděl, ale je si jistý, že se jednalo o obžalovaného, jmenovaný se pak ještě na chvíli vrátil do baru, poté šel domů. Druhý den požádal svědkyni M. [REDAKCE], aby ho odvezla do nemocnice, k autu ho musela doprovodit jeho matka. Svědkyně M. [REDAKCE] by měla potvrdit výhružky a agresivitu ze strany obžalovaného, ten jí měl v uvedený večer říkat, že poškozený mu neunikne, poškozený obžalovanému nezavdal žádnou příčinu k jeho napadení. Po útoku se cítil unavený a malátný. Jeho pracovní neschopnost trvala od 26. 6. 2016 do 10. 7. 2016, mohl jíst normální stravu, ale měl problém s otevíráním úst, kvůli bolestivosti mohl spát pouze na levém boku a asi 8 týdnů cítil nepříjemný tlak v pravém uchu. Na jiném vyšetření nebyl, rehabilitaci neabsolvoval.
5. Dále byly provedeny listinné důkazy, a to zejména lékařská zpráva, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, zpráva Policie ČR o nepředvedení poškozeného, zprávy o chování a opis z rejstříku trestů obžalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Vorlíčková

6. Z provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav uvedený ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný se doznal k tomu, že poškozeného na veřejnosti fyzicky napadl, kdy jako důvod napadení uvedl nadávky ze strany poškozeného, dále popsal mechanismus napadení tak, že poškozeného nejprve fackou odstrčil a poté ho udeřil loktem do hrudi. Proti jeho výpovědi pak v řízení stojí výpověď poškozeného Martina M. [REDACTED] který uvedl, že konflikt výhrůzkami vyvolával obžalovaný, samotné napadení popsal tak, že jej někdo, patrně útokem zezadu, srazil k zemi, kde ho dále napadal, útočníka sice poškozený neviděl, je ale jednoznačně přesvědčen o tom, že se jednalo o obžalovaného. Při útoku mu byla způsobena zranění, která jsou podrobněji popsána v listinných důkazech, zejm. v lékařské zprávě a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Vedle výpovědi přímých aktérů incidentu měl soud k dispozici také výpověď svědkyně Alžběty M. [REDACTED] ta, pokud jde o počáteční fázi incidentu, jako iniciátora sporu jednoznačně označila poškozeného, kdy její výpověď v tomto směru koresponduje s výpovědí obžalovaného a naopak vyvrací verzi poškozeného; jmenovaný uvedl, že obžalovaný mu vyhrožoval, svědkyně tyto výhrůžky slyšela a může je potvrdit, svědkyně ovšem v hlavním líčení tato tvrzení poškozeného nepodpořila a soud neměl důvod pochybovat o její věrohodnosti. Za této situace je třeba s určitými výhradami přistupovat též ke zbytku výpovědi poškozeného, neboť dle svědkyně měl tento spory s řadou lidí, často provokoval, a důvod k jeho napadení tedy měla celá řada osob. Za této důkazní situace a za respektování zásady *in dubio pro reo* tedy soud dospěl k závěru, že v řízení bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaný fyzicky napadl poškozeného, a že poškozený utrpěl zranění, která ho omezovala v obvyklém způsobu života a způsobila mu pracovní neschopnost v délce 2 týdnů, nicméně se nepodařilo bezpečně prokázat příčinnou souvislost mezi napadením ze strany obžalovaného a vznikem těchto zranění. Výpověď obžalovaného, který popsal útok na poškozeného v podstatně menší intenzitě než poškozený, není v řízení vyjma výpovědi poškozeného v řízení ničím vyvracena, k věrohodnosti jejich výpovědí jako celku se v kontextu výpovědi nezaujaté svědkyně M. [REDACTED] soud vyjádřil již výše. Konečně je třeba poznamenat, že ani poškozený neuvedl, že by útočníka přímo viděl, kdy se pouze domnívá, že šlo o obžalovaného – o možné motivaci třetích osob k jeho fyzickému napadení se pak vyjádřila svědkyně M. [REDACTED]. Pochybnosti o osobě, která způsobila poškozenému zranění, pak vyplývají též z předloženého spisového materiálu, kdy na fotografiích poškozeného jsou zjevné otisky obuvi, kdy její vzorek neodpovídá obuvi, kterou měl na sobě v danou noc obžalovaný. Soud v řízení při zjišťování skutkového stavu usiloval též o osobní slyšení poškozeného, kdy při jeho výslechu před soudem by bylo možno posoudit věrohodnost jeho výpovědi v kontextu dalších provedených důkazů a s ohledem na odlišnosti od ostatních výpovědí ve větším rozsahu, nicméně jeho osobní slyšení nebylo možné provést ani přes opakované žádosti o jeho předvedení policejními orgány, které nebylo v důsledku jeho nekontaktnosti a neznámému pobytu realizováno. Za této situace tedy soud musel skutkový stav rekonstruovat odlišně od podané obžaloby, neboť v řízení před soudem nebyla dostatečně prokázána souvislost mezi útokem obžalovaného a způsobeným zraněním.
7. Při právním posouzení jednání obžalovaného soud dospěl k těmto závěrům. Obžalovaný na místě veřejnosti přístupném (v ul. Moskevská, v Liberci) napadl poškozeného Martina M. [REDACTED], čímž spáchal přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. U trestného činu výtržnictví je objektem ochrany klidné občanské soužití, případně další zájmy jako je čest a důstojnost lidí. Obžalovaný věděl, že svým jednáním může zasáhnout do shora uvedeného zákonem chráněného zájmu a z provedeného dokazování vyplývá, že s možností vzniku tohoto následku byl minimálně srozuměn, jednal tedy v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. S ohledem na odlišná skutková zjištění oproti podané obžalobě pak v projednávaném skutku nebylo možné dovodit též přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl obžalovaný dopustit v jednočinném souběhu se shora uvedeným přečinem výtržnictví, vzhledem k tomu, že na jednání, které bylo obžalovanému kladeno za vinu, je třeba nahlížet jako na celek, nepřicházelo v úvahu rozdělení skutku a částečně zproštění

obžaloby, ale pouze výše naznačený postup, tedy upravení skutku v souladu se skutkovými zjištěními soudu a částečně odchylná právní kvalifikace takto upraveného skutku.

8. Obžalovanému hrozí za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody až na 2 léta. Při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil společenskou škodlivost trestného činu, osobu obžalovaného, možnost nápravy, polehčující a přitěžující okolnosti, dosavadní způsob života a jeho chování po činu, tedy veškeré skutečnosti uvedené v ustanovení §§ 38, 39 trestního zákoníku, §§ 41, 42 trestního zákoníku. Obžalovanému v řízení polehčuje jeho doznání, učiněné v hlavním líčení, jako okolnost přitěžující je pak třeba hodnotit jeho trestní minulost, kdy byl jmenovaný celkem 8 x soudně trestán, a to i za charakterově totožnou trestnou činnost; na druhou stranu nelze přehlédnout, že od posledního výkonu trestu odnětí svobody v roce 2012 vedl obžalovaný, vyjma zde projednávaného skutku, řádný život, nebyl již soudně trestán ani přestupkově postížen a v současné době proti němu není vedeno jiné trestní řízení. Při hodnocení společenské škodlivosti a okolností trestného činu soud přihlédl k pohnutce obžalovaného, který se protiprávního jednání dopustil po urážkách ze strany poškozeného – v prostředí právního státu sice nelze akceptovat způsob řešení takového konfliktu, jaký zvolil obžalovaný, tato skutečnost nicméně do jisté míry snižuje škodlivost jeho jednání a je k ní třeba přihlédnout při ukládání trestu. Oproti návrhům státního zástupce a obhájce pak soud při stanovení druhu trestu dospěl k závěru, že k naplnění účelu trest, zejména v oblasti prevence, se jako nejvhodnější jeví podmíněně odložený trest odnětí svobody, kdy tímto druhem trestu je obžalovanému jednoznačně stanovena zkušební doba, po kterou je jmenovaný povinen vést řádný život a vyvarovat se dalšího protiprávního jednání, aby prokázal, že v jeho chování se jednalo již pouze o ojedinělý exces a výkonu trestu u něj nebude potřeba – v případě trestu obecně prospěšných prací by se po jeho vykonání vytrácel prvek požadavku na řádné chování a respektování právních norem, který je spojen s trestem podmíněným. Při stanovení výměry trestu pak soud přihlédl k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem a společenské škodlivosti, kdy dospěl k závěru, že postačí uložení trestu na samé dolní hranici trestní sazby ve výměře 2 měsíců, kdy se jedná o trest spíše výchovný a nikterak nepřiměřeně přísný, zkušební dobu pak soud stanovil na samé dolní hranici zákonného rozpětí v délce 1 roku, kdy přihlédl k tomu, že od projednávaného skutku uplynuly již téměř 2 roky, obžalovaný žil v této době řádně a na nemožnosti rozhodnout ve věci dříve nenese vinu.
9. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, soud se tedy musel zabývat i otázkou náhrady škody, kdy při posuzování nároku vycházel zejména z předložených listinných důkazů s přihlédnutím k vyčíslení škody poškozeným a zjištěnému skutkovému stavu. Poškozená se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody s částkou 5 805 Kč, zahrnující léčebné výlohy spojené s hospitalizací a ošetřením poškozeného, a výši svého nároku řádně doložila. V řízení před soudem ale v rámci provedeného dokazování nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem zranění, na jejichž léčení poškozená vynaložila shora uvedenou částku, kdy prokázání této příčinné souvislosti je nezbytným předpokladem k tomu, aby bylo možné nárok v adhezním řízení přiznat. Soudu tedy nezbylo než poškozenou s jejím nárokem odkázat postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do osmi dnů** od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, trojmo. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný

může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 27. dubna 2018

JUDr. Blanka Škréťová v.r.
samosoudkyně